

[Stats- og udenrigsministeren.]

gøre mange bemærkninger. Mit indtryk er, at de synspunkter, som partierne har kunnet fremsætte, og som regeringen har kunnet give udtryk for, er blevet fremført. Man kan, som det ærede medlem hr. Aksel Møller har gjort det, derefter konstatere, at en række spørgsmål er forblevet ubesvarede, megen uklarhed er fortsat tilstede, og helt bestride rigtigheden heraf vil jeg ikke være i stand til. Jeg vil mene, at det måske kan være rigtigt at gøre en principiel bemærkning ved en lejlighed som denne.

Jeg opfatter ikke folketingets åbningsdebat som en finanslovdebat, hvorunder hver enkelt detail skal kunne endevendes og diskuteres. Jeg opfatter heller ikke denne debat som en debat, hvori nødvendigvis samtlige ministre skal deltage. Jeg har opfattet den som værende en åbningsdebat forud for tingets egentlige arbejde, hvorunder regeringen giver udtryk for sine hovedsynspunkter og oppositionen for sine hovedsynspunkter, hvorunder eventuelt en eller anden dagsorden kan dukke op, men hvor detailproblemerne må være overladt til behandling og til afklaring i den tid, som nu engang folketingssamlingen skal omfatte. Det er for mit vedkommende anledningen til, at jeg har følt mig fuldkommen berettiget til at undlade en egentlig besvarelse af en række spørgsmål, som er stillet dels af det ærede medlem hr. Viggo Starcke, dels af det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Det må være rimeligt at tage det standpunkt, som jeg for mit vedkommende her har taget, når hovedlinierne i det politiske arbejde, som nu skal udføres i den kommende tid, og hovedsynspunkterne på det økonomiske område iøvrigt er udtrykt fra både regeringens og oppositionens side.

Jeg har villet gøre den bemærkning nu, da vi velsagtens nærmer os afslutningen på denne åbningsdebat.

Der er ført megen diskussion om regeringens ansvar og om folketingets ansvar. Jeg kan ikke se, at regeringen med nogen rimelighed kan fralægge sig et ansvar for den politiske linie, som følges; men jeg kan heller ikke se, at det er rigtigt at tillægge en regering, som er en mindretalsregering, et større ansvar, end rimeligt er. Det er måske rimeligt, at vi finder en passende fordeling af det ansvar i en tid i dansk parlamen-

tarisme, hvor vi, som det nu har været tilfældet gennem en halv snes år, har haft mindretalsregeringer, der har måttet navigere sig frem i folketinget med de forskellige spørgsmål. Jeg misunder for så vidt det ærede medlem hr. Aksel Møller, at han med meget flotte vendinger kan tale om den regering, der i dag står overfor disse store problemer uden nogen absolut klar stilling. Hvad er det for problemer? Det er spørgsmålet om lønudviklingen i dette land i den kommende tid, det er spørgsmålet om priserne i dette land i den kommende tid, om højden på landbrugets priser, om højden på levnedsmiddelpriserne, og det er endvidere spørgsmålet om avancernes højde i dette land. Jeg tror, at det ærede medlem, når han tænker sig en lille smule om, vil give mig ret i, at så forfærdelig let at manøvrere disse tre meget væsentlige anliggender sammen i en afklaret udtalelse under en åbningsdebat i tinget er det vistnok ikke, og jeg havde heller ikke indtryk af, at det ærede medlem midt i sine kritiske betragtninger overfor regeringens syn på disse forskellige spørgsmål havde nået nogen ligeferm imponerende afklaring.

Regeringen har sagt, at vi mener, at vi i den nærmest kommende tid må tage en forhandling med erhvervenes folk. Det er klart, at de elementer, jeg her har nævnt, må være genstand for en drøftelse med erhvervenes folk, men det ærede medlem ved lige så vel som jeg, at i det øjeblik vi bevæger os ind på avanceproblemet, rejser hans parti sig overfor enhver mulighed for indgreb fra det offentliges side, og i det øjeblik vi rejser spørgsmålet om levnedsmiddelpriserne, så rejser i hvert fald partiet venstre sig med megen voldsomhed mod indgreb på dette område, og i det øjeblik talen bliver om lønningerne, så vil den danske fagbevægelse for sit vedkommende gøre sine klare synspunkter bekendt overfor den danske offentlighed.

Mon det ikke ved afslutningen af denne debat kan være på sin plads at sige til hinanden, at det er såmænd udmærket, at vi forlanger af en mindretalsregering og det enkelte parti, at det skal have en absolut mening om disse store spørgsmål, men mon vi ikke alligevel skulle give hinanden den margin, at det er så væsentlige, så vidtrækkende og indgribende anliggender, at